

Tema: Vršnjačko nasilje

Autor: Ena Porča

Prva gimnazija Sarajevo, IV-d

Vršnjačko nasilje... još samo jedna priča o tome...

Koliko je raskorak između vršnjačkog nasilja i antidepresiva? A koliko je koraka do nečega možda i goreg? Ovo su stvari na koje djeca od najmlađeg uzrasta, kada svaki oblik nasilja može početi, ni ne pomišljaju. Jer ne znaju. Jer ne znamo. Nasilje kao tema se svake godine vraća, a tretira se kao nešto što je puka statistika i što se ne dešava u svakoj školi i svakoj zajednici. Sveprisutno je, a u stvarnosti se sazna za minimalan broj slučajeva. A kad je riječ o prevenciji koja je najbitnija u ovoj priči, tu smo izgleda još lošiji nego od samog prepoznavanja problema. Naše predrasude, tradicija, odgoj, strah od osude okoline samo su neki od faktora koji nas blokiraju u prevenciji i prijavi nasilja i kad ga prepoznamo. Koliko djece, koliko ljudi će doći do tačke kada su toliko uništeni da su spremni oduzeti si život, da bi se ovaj problem počeo tretirati onako kako je prijeko potrebno. Nema posljedica, nema kazne za nešto što vrlo lako može dovesti do destrukcije osobe i daljeg života. Zato mi moramo biti spremni da reagujemo kada vidimo nasilje, u kakvom god ono obliku bilo. Jer nasilje nije privatna stvar. Pročitajte ovo još jednom. Sjetite se ovoga. Mnogi ne shvataju da same riječi, ponekad i efektivnije od djela, mogu ostaviti ožiljke za čitav život. Najveći broj trauma nastaje u djetinjstvu i razvojnom dobu, onda kada smo najranjiviji i navodno najsretniji, jer je školovanje najljepši period života. A ne mogu vam opisati koliko tih istih divnih dana i noći je uništeno od strane vršnjaka, od strane onih sa kojima provodimo te dane i koji će na jedan način oblikovati pogled na svijet u kojem živimo. Biti drugačiji u tim očima je grijeh. U svakom mogućem pogledu. Naravno da su djeca djeca, i da je sasvim normalno i ponašati se tako, ali postoji granica gdje se nevinna igra pretvara u zlobu, a prije svega u neznanje i strah od nepoznatog. I tako se u još jednoj generaciji rađa stigma i strah, a najgore od svega, mržnja. Neznanje je osnovni pokretač svega. Apsolutno sve kreće od kuće, i zato su roditelji ti koji trebaju pokazati šta znači emocionalna inteligencija i vidjeti drugoga kao živo biće, a ne predmet na kojem se mogu izživljavati. Nakon toga na red dolaze škole, koje moraju ukazati na značaj jednakosti i njenu primjenu. Da sam se mogla obratiti nekome u školi, a ne doživjeti još goru situaciju jer sam „tužibaba“, i da su ti isti iz škole znali odreagovati adekvatno na problem djeteta bez odbacivanja toga kao dječijih gluposti, možda ne bih sa anksioznošću započela srednju školu. Da sam znala reagovati na vrijeme, a ne povlačiti se u sebe, možda ne bih potiskivala svoje emocije do te mjere da ih ne znam ni pokazati. Da sam znala da kada vidim kako pet dječaka maltretira jednog, trebam odmah reći nekome, iako su mi zaprijetili, možda bih nekome spasila život i da sam znala kako samo jedan kompliment ili osmijeh može nekome promijeniti dan, ne bih dana provela nenasmišana. Ove nas stvari ne uče u školi, a ovo su samo mali dijelovi priča od mojih vršnjaka i nečega sa čim se svako od njih u nekoj mjeri susreo. Zato recimo stop nasilju, a recimo da mnogo boljoj edukaciji i načina nošenja sa ovakvim situacijama. Nasilje nije privatna stvar, nego obaveza svih nas da reagujemo

pravovremeno i spriječimo uništene živote, mladosti i porodice. Zato isključimo sve njegove vrste, isključimo nasilje.